

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9163-11-12

תיק חיצוני:

מספר בקשה: 19

בפני כב' השופטת לימור ביבי-ממן

פלונית

תובעת

נגד

כלל חברה לביטוח בע"מ

נתבעת

החלטה

מבוא ;

(1) לפני שתי בקשות הדדיות שהוגשו מטעם הצדדים -

הראשונה : בקשה מטעם התובעת להורות על בדיקתה בשנית על ידי המומחה התעסוקתי פרופ' יוסף ריבק (להלן – "המומחה מטעם ביהמ"ש")

השנייה : בקשה מטעם הנתבעת להורות על הוצאת חוות הדעת בתחום הראומטולוגי ובתחום התעסוקתי אשר הוגשו לתיק הראיות מטעם התובעת.

(2) הבקשות הוגשו במסגרת תובענה שבמיקודה עתרה התובעת לפיצויים בגין תגמולי אובדן כושר עבודה על פי פוליסה שהוצאה לתובעת על ידי הנתבעת. על פי הנטען – מדובר בפוליסת ביטוח אובדן כושר עבודה מקצועי, לעיסוקה של התובעת כמנהלת אדמיניסטרטיבית ודירקטורית.

(3) אין חולק כי לכתב התביעה מטעמה צירפה התובעת חוות דעת רפואית מטעמה מיום 24/9/12 – חוות דעתו של ד"ר שלמה משה – מומחה תעסוקתי וכי, הנתבעת מנגד הגישה ביום 1/5/13 שלוש חוות דעת כדלקמן: חוות דעת של ד"ר ירושלמי בתחום האנדוקרינולוגיה, חוות דעת פרופ' לרמן בתחום התעסוקתי וחוות דעת ד"ר שם דוד בתחום הפסיכיאטרי.

- (4) בהחלטה מיום 9/7/13, נקבע על ידי בית המשפט כי הואיל והפערים בין חוות דעת הצדדים הינם קוטביים, הרי שבית המשפט מוצא כי יש למנות מומחה מטעמו בתחום התעסוקתי. עוד נקבע כי הצדדים יגישו הודעה מוסכמת בדבר זהות המומחה כאמור וככל שלא תוגש הודעה כאמור- ימונה מומחה על ידי בית המשפט בהתאם לשיקול דעתו.
- (5) בהמשך להחלטה האמורה הגישו הצדדים הודעה בדבר זהות המומחה ובהתאמה מונה ביום 31/7/13 פרופ' ריבק יוסף כמומחה בית המשפט בתחום התעסוקתי.
- (6) ביום 19/3/14 הוגשה לבית המשפט חוות דעת מטעם מומחה בית המשפט ולאחריה, ביום 6/10/14, במסגרת קדם משפט, נקבע מועד דיון להוכחות וכן, נקבעו הוראות לעניין הגשת תצהירי עדות ראשית מטעם הצדדים.
- (7) ביום 24/12/14 – הוגשה על ידי התובעת הבקשה במסגרתה עתרה לבדיקתה מחדש על ידי מומחה בית המשפט. בנוסף, באותו יום הוגשו על ידי התובעת תצהירי העדות הראשית מטעמה ועיון בהם מעלה כי לראייתה צירפה התובעת שתי חוות דעת אשר טרם הוגשו על ידה עד לאותו מועד – האחת – חוות דעתו העדכנית של ד"ר שלמה משה בתחום התעסוקתי מיום 23/12/14 והשנייה- חוות דעתו של פרופ' הווארד עמיטל בתחום הראומטולוגי מיום 19/12/14.
- (8) ביום 19/1/15, הוגשה על ידי התובעת בקשה להוצאת חוות הדעת האמורות מתיק הראיות מטעם התובעת.

תמצית טענות הצדדים;

- (9) התובעת טוענת – כי רק לאחרונה היא נבדקה על ידי ראומטולוג – פרופ' עמיטל הווארד (שחוות דעתו צורפה לבקשה ולתיק הראיות מטעמה) והיא אובחנה כמי שסובלת ממחלת הפיברומיאלגיה תוך שנקבע בזו הלשון: **"סימה לוקה בתסמונת הפיברומיאלגיה הפוגעת באופן משמעותי בתפקודה במישורי חייה השונים. אני מעריך בסבירות גבוהה לאור המידע הרפואי שהובא לעיוני כי תסמונת זו יכולה הייתה להיקבע עוד לפני שנים אילו נבחנה. לפיכך, לאור בדיקתי את סימה, אני מעריך את נכותה בגין פיברומיאלגיה בשיעור של 30% זאת לפי סעיף 35(1) ד' (קיימת השפעה יותר מבינונית על כושר פעולה כללי), באופן מותאם לצמיחות (ההדגשות במקור).**

עוד טוענת התובעת – כי המומחה מטעם ביהמ"ש התייחס בחוות דעתו אך ורק להשפעת מחלת סרטן התירואיד ממנה סבלה ולתגובה הסתגלותית נפשית ובהתאמה הפנה למדריך אמריקאי בהתייחס לחזרה לעבודה לאחר סרטן תירואיד בלבד. לטענתה, מומחה בית המשפט לא נתן דעתו ולא בחן מקור נוסף אפשרי לתלונות התובעת ביחס לעייפות, תשישות, בעיות זיכרון וקשב, חוסר אנרגיות והוא - הפיברומיאלגיה.

מכאן לשיטת התובעת – משאין ולא יכול להיות ספק כי לא עמדה בפני המומחה מטעם ביהמ"ש אבחנה של מחלת הפיברומיאלגיה, שהינה מחלה תפקודית, שבמקרה שלנו גם גורמת לנכות משמעותית, הרי שלא ניתן להסתמך על חוות דעתו מבלי שמומחה בית המשפט יתן דעתו לאבחון כאמור וייתחס גם למחלה זו והשפעותיה על כושר עבודתה של התובעת.

לסיום טוענת התובעת - כי מדובר במידע רפואי חיוני וחשוב שהמומחה מטעם ביהמ"ש לא היה מודע אליו, לא עמד בפניו תיעוד רפואי בענין זה כלל וכלל וקיימת חשיבות רבה כי המומחה מטעם ביהמ"ש יתייחס לענין זה לצורך קביעת כושר העבודה.

(10) הנתבעת מתנגדת לבקשת התובעת וטענותיה חובקות שני חלקים - החלק ראשון, נסב על טענות הנתבעת לעניין עצם הבדיקה החוזרת והחלק השני, נסב על טענות הנתבעת כנגד צירוף חוות דעת חדשות לתיק הראיות מטעם התובעת ובעניין זה כאמור אף הוגשה בקשה נפרדת שעניינה הוצאת חוות הדעת מתיק הראיות מטעם התובעת.

לעניין הבקשה לבדיקתה החוזרת של התובעת טוענת הנתבעת, כטענה מקדמית, כי בקשת התובעת נעדרת תצהיר לאימות הטענות העובדתיות המשמשות יסוד לנטען בה, כנדרש מכוח תקנה 241 (א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד - 1984. בהקשר זה, מוסיפה הנתבעת וטוענת כי התובעת לא טרחה להבהיר – ולא בכדי – את פשר הפניה "לאחרונה" לפרופ' הווארד לצורך קבלת חוות דעת פרטית והימנעות מפניה לראומטולוג מטעם קופת החולים חרף שלל התלונות הרלוונטיות במישור זה קודם לכן.

לגופו של עניין נטען – כי אין כל צורך אמיתי בבדיקה חוזרת של התובעת לשם הכרעה בשאלות השנויות במחלוקת וזאת, בשים לב לכך שתלונותיה של התובעת על מלוא תסמיני מחלת הפיברומיאלגיה הובאו בפני מומחה בית המשפט ומשכך, חוות דעתו כוללת כבר התייחסות לתסמינים אלו.

הנתבעת מפנה לפסיקה וטוענת – כי נקבע לא אחת שבדיקה חוזרת של תובע על ידי המומחה מטעם ביהמ"ש תיערך בנסיבות, בהן קיימות ראיות המעידות על שינוי משמעותי במצבו (בשא (תל-אביב-יפו) 21698/05 - חדד יוסף נ' ביטוח הישיר איי.די.איי. חברה לביטוח בע"מ, (22/01/2006) וכן ת"א (מחוזי – ב"ש) 293/92 – אלאא מען חמד נ' "כלל" חברה לביטוח בע"מ (02/01/96) – אלא, שלטענת הנתבעת, לא מדובר בשינוי במצבה של התובעת אלא במצב ותלונות אשר הובאו בפני מומחה בית המשפט.

בהקשר זה מוסיפה הנתבעת וטוענת כי בנסיבות אלו, אין באי מתן שם אבחנתי לתסמינים ולתלונות הידועות, כפי שנמסרו למומחה בית המשפט, בכדי להצדיק בדיקה חוזרת או חוות דעת נוספת וכי הכלי העומד לרשות התובעת במקרה זה, הינו במסגרת חקירתו הנגדית של מומחה בית המשפט.

זאת ועוד, לטענת הנתבעת טענות התובעת אין בהן בכדי להעלות פגם כלשהו בחוות דעתו של מומחה בית המשפט אלא שמדובר בטענות היורדות לשורשה של המחלוקת באופן שהכשרתן תגרום לנתבעת עוול בלתי צודק באשר יהא בה בכדי לאפשר הרחבת חזית אסורה.

(11) באשר לצירוף חוות דעת נוספות על ידי התובעת, טוענת הנתבעת כי התיק מתנהל במשך שנתיים וכי התובעת מנסה להלכה ולמעשה לתקן את כתב תביעתה על ידי צירוף חוות דעת הטומנות בחובן אבחנה רפואית חדשה, במשולב עם טענות ובקשות אשר זכרן לא בא במהלך ההתדיינות המשפטית בין הצדדים.

לשיטתה, ניסיונה של התובעת לצרף חוות דעת חדשות מטעמה, מבלי שטרחה להגיש בקשה נפרדת לצרף חוות דעת ו/או בקשה לתיקון כתב התביעה, ומבלי שהוגש תצהיר מטעמה כנדרש הינו מהלך פסול, לו הנתבעת מתנגדת מכל וכול.

עוד לשיטתה, ניסיונה של התובעת כעת להגיש חוות דעת נוספות לאחר שכבר ניתנה חוות דעת ע"י מומחה תעסוקתי מטעם ביהמ"ש שנתן דעתו באשר לאובדן כושר עבודתה של התובעת, מהווה ניסיון להפוך את סדר הבאת הראיות. זאת ועוד, לטענת הנתבעת, אין בהחלטת בית המשפט מיום 31/07/13, במסגרתה הורה בית המשפט על מינוי של מומחה תעסוקתי מטעמו כקבוע בתקנה 130 לתקנות ובכפוף לכך שתישמרנה חוות הדעת מטעם הצדדים, בכדי לאפשר לתובעת להגיש חוות דעת נוספות מקום בו כבר נתן המומחה את חוות דעתו.

ואחרון דבר, נטען לחילופין, כי ככל שביהמ"ש ייעתר לצירוף חוות הדעת הראומטולוגית וכן, חוות דעת תעסוקתית עדכנית, מתבקש ביהמ"ש לאפשר לנתבעת להגיש חוות דעת נגדיות מטעמה, להורות על דחיית מועד הגשת תצהירי העדות הראשית וחיוב התובעת בהוצאות ריאליות בגין השיהוי הרב ועינוי הדין שנגרם לנתבעת.

(12) בתשובת התובעת נטען ראשית באשר לאי צירוף תצהיר בתמיכה, כי מדובר בטענה חסרת שחר שכן בו ביום שהוגשה הבקשה הוגשו תצהירי העדות הראשית מטעם התובעת, במסגרתם התייחסה התובעת בסעיפים 26-28 במפורש לסיבה בעטיה הגישה את הבקשה בשלב בו הוגשה ולנסיבות שהביאו לאבחון מחלת תסמונת הפיברומיאלגיה בשלב בו אובחנה.

עוד נטען כי משלא אובחנה מחלת הפיברומיאלגיה אצל התובעת לפני בדיקתה על ידי המומחה מטעם ביהמ"ש לא יכל המומחה להתייחס להשפעה של המחלה על תפקודה ולא יכול להיות ספק כי מדובר בהשפעה ניכרת שכן התלונות הראשונות שהתובעת העלתה בפני המומחה היו: **"מתלוננת על: "עייפות, תשישות נפשית, אנהדוניה, מתפקדת רק כי מוכרחה לטפל בילדים, קשיי שינה, חסר סבלנות וירידה בריכוז"**

אלא שכעולה מחוות הדעת מומחה בית המשפט, דן במחלת הסרטן לצד ההשפעה הנפשית בלבד ולא קיים דיון בסיבה הרפואית לתלונות האופייניות של עייפות, תשישות, בעיות ריכוז, בעיות שינה, בעיות נפשיות – עקב מחלת הפיברומיאלגיה.

מכאן נטען – שהטיעון הרפואי בחוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש נסמך אך ורק על מחלת הסרטן התייראיד והשפעתו על כושר העבודה של התובעת, כאשר בפועל הדיון היה צריך להתמקד, בין היתר, בהשפעת הפיברומיאלגיה על כושר עבודתה – והמדובר באבחנה רפואית שלא היתה בפני המומחה ולא נדונה על כל השלכותיה על תפקודה של התובעת.

לסיום נטען – כי לא ניתן יהיה להציג לראשונה למומחה מטעם ביהמ"ש את חוות הדעת של פרופ' הווארד רק בחקירה הנגדית, שכן המומחה מטעם ביהמ"ש לא יוכל להתייחס בחקירתו הנגדית לחוות דעת שלא עמדה בפניו, לאבחנה רפואית שלא ידע עליה אודות התובעת ובוודאי ובוודאי שלא יוכל להתייחס להשפעת המחלה בהעדר בדיקתו את התובעת אודות השפעת המחלה על תפקודה.

התובעת מסכמת נושא זה וטוענת כי חזקה מן האמור לעיל, היא שכאשר מאובחנת מחלה חדשה, בעלת תסמינים, השלכות רפואיות ומגבלות שלא נלקחו בחשבון וכלל לא נדונו בחוות הדעת של מומחה ביהמ"ש, יהא על ביהמ"ש להיעתר לבקשה לצירוף מידע רפואי זה.

(13) באשר לעצם צירוף חוות הדעת נטען כי אין בצירוף חוות הדעת כדי ליצור עילת תביעה חדשה. כך נטען כי עילת התביעה הינה היות התובעת באובדן כושר עבודה בשל מצבה הרפואי וזה דינאמי ומשתנה מעת לעת. לטענת התובעת, לאחרונה נוספה אבחנה חדשה שיש בה כדי להסביר את מצבה הרפואי ואת תלונותיה כפי שהובאו בהרחבה בכתב התביעה ופורטו בהרחבה בחוות הדעת מטעם התובעת, המצויים בתיק ביהמ"ש ואולם, אין בכך כדי ליצור עילה חדשה אלא רק לבסס ולנמק את עילת התביעה כפי שפורטה בכתב התביעה.

התובעת מוסיפה וטוענת כי מאחר והתיק נקבע בהגשת ראיות ולשמיעת ראיות, והמחלה אובחנה רק לאחרונה, התובעת צירפה את חוות דעת לתצהירה ולא הגישה בקשה לתיקון כתב התביעה באופן שהיה גורם לדחיית מועדי הגשת הראיות, לדחיית שמיעת ההוכחות ולמשיכת זמן שיש בה כדי לגרום עוול של ממש לתובעת.

לסיום נטען – כי אין המדובר בהגשת חוות דעת בעקבות חוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש, אלא שחוות הדעת הוגשו לאחר שאובחנה לראשונה המחלה. קרי, אין בכוונת התובעת לסתור את חוות דעת המומחה מטעם ביהמ"ש. אלא, כפי שכבר נטען, פנייתה של התובעת לאחד המומחים הבכירים בתחום היא זו שהובילה לגילוי מחלת הפיברומיאלגיה, מחלה אשר כפי הידוע לביהמ"ש, לא אובחנה לא על ידי רופאי קופות חולים וכן לא על ידי מומחה ביהמ"ש.

(14) בתשובה לתגובת התובעת, השיבה הנתבעת כי בנסיבות בהן התסמינים אשר אובחנו כפיברומיאליגיה כבר הונחו בפני מומחה בית המשפט הרי שלא מדובר בשינוי מהותי המצדיק התרת צירוף חוות דעת נוספת. זאת ועוד, הנתבעת טוענת כי ככל שיש ממש בטענות התובעת בדבר צירוף חוות דעת ראומטולוגית, הרי שלא ניתן על ידה כל הסבר ל"הגנבת" חוות דעת תעסוקתית נוספת בלא היתר. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי אין בהתנהלותה של התובעת אלא משום מקצה שיפורים לאחר קבלת חוות דעת מומחה בית המשפט. לסיום טוענת הנתבעת כי הפרוצדורה אמנם אינה משום מיטת סדום ברם, אף אינה משום מזרן סתם אשר אתה מקפלו ומניחו ממקום למקום ומשכך, אין לאפשר לתובעת להתעלם מהפרוצדורה ובכלל זה מהשלב הדיוני בו מבקשת התובעת לשנות ולהוסיף על חוות הדעת מטעמה.

דין והכרעה ;

(15) אקדים אחרית לראשית ואציין, כי לאחר שקילת טענות הצדדים, הנני סבורה כי דין בקשותיה של התובעת להגיש חוות דעת נוספות ולהורות על בדיקה חוזרת של התובעת - להתקבל.

זאת ועוד, לשם שלמות היריעה ובטרם אכנס לעובי הקורה, הנני מוצאת להקדים ולציין – כי פועל יוצא מקבלת הבקשות - הנני מוצאת להתיר לנתבעת הגשת חוות דעת נגדיות ככל שתחפוץ בכך וכן ביטול ישיבת שמיעת הראיות הקבועה בתיק.

להלן יפורטו טעמי,

אדון תחילה בבקשת הנתבעת להוצאת חוות הדעת מתיק הראיות מטעם התובעת ;

(16) תקנה 127 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד 1984 מסדירות את המועדים להגשת חוות דעת בעניין שברפואה מטעם התובע והיא קובעת את ההסדר בזו הלשון :

"רצה בעל דין להוכיח ענין שברפואה לביסוס טענה מטענותיו, יצרף לכתב טענותיו תעודת רופא או חוות דעת של מומחה, לפי הענין, שנערכה לפי סעיף 24 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן - חוות דעת); אולם רשאי בית המשפט או הרשם לפטור בעל דין מצירוף חוות דעת מטעמים מיוחדים שיירשמו".

ואילו תקנה 137 (א) קובעת: "בעל דין שלא עשה כאמור בתקנה 127 או בתקנה 128(ב) ולא פטר אותו בית המשפט או הרשם מכך, לא ייזקק בית המשפט להוכחה של ענין שברפואה מטעמו לענין הנדון".

(17) אפתח ואציין כי אמנם ככלל, כאשר תובע מבקש להוסיף חוות דעת רפואית המתייחסת למידע ולטענות אשר לא בא זכרן בגדר כתב התביעה, אין להתיר את הגשת חוות הדעת אלא אם יתוקן כתב התביעה במקביל (ראו רע"א 1527-09 – **מדינת ישראל נ' אחמד אבו עודה** (14/10/09) (להלן פרשת "אבו עודה").

אלא, שבמקרה בפני הנני סבורה כי אין תחולה לכלל האמור וזאת, בנסיבות בהן הוספת חוות הדעת לתיק אין בה משום שינוי עילת התביעה כפי שהוגדרה בכתב התביעה והיא "אובדן כושר עבודה". דהיינו, בנסיבות בהן כתב התביעה מתייחס למרכיבי היסוד של העילה הרי שאין בצירוף חוות דעת חדשה בכדי לחייב תיקון כתב התביעה – באשר אין בו בכדי ליצור עילה חדשה אלא שצירוף חוות הדעת בתחום הראומטולוגי נועד לבסס את עילת התביעה המפורטת בכתב התביעה שהינה מצב של אובדן כושר עבודה

(18) יתר על כן, לא שוכנעתי שיש בצירוף חוות הדעת משום הוספת עובדות חדשות ו/או תלויות שלא בא זכרן בכתב התביעה ובכך משום הרחבת היריעה העובדתית. אדרבא, עיון בחוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש מלמד – כי כל תלויותיה של התובעת בדבר עייפות, תשישות נפשית, ירידה בזיכרון וכיו"ב, אשר מבססים את האבחנה החדשה של תסמונת פיברומיאלגיה לטענת התובעת, נסקרו בחוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש – ואילו עתה כל שמבוקש הוא לצרף חוות דעת במסגרתה אבחנה רפואית של תסמונת זו.

למותר לציין – כי אין בקביעתי דלעיל, כדי לטעת מסמרות בשאלה האם אכן סובלת התובעת ממחלת הפיברומיאלגיה לשיטתה, והדבר מצריך התייחסות ובירור על ידי המומחה מטעם ביהמ"ש.

(19) מכאן, הנני קובעת – כי אין בהגשת חוות הדעת משום הוספת עילה מעבר לעילות שגודרו בכתבי הטענות מטעם הצדדים עד כה, על כן סבורני – כי התובעת אינה נדרשת לתקן את כתב תביעתה לצורך הגשת חוות דעת בתחום הראומטולוגי.

(20) בהקשר זה ראוי להוסיף ולציין – כי בפרשת אבו עודה המאוזכרת לעיל, קבע כב' השופט גרוניס(כתוארו אז):

"בעניין התעשייה הצבאית ציינתי, כי אפשר ש'במקרים מסוימים ניתן לראות בחוות הדעת הרפואית מסמך המקים את עילת התביעה עצמה' (פיסקה 5). זאת, כאשר נכלל בה מידע חדש, המאפשר לתובע להעלות טענות שקודם לכן לא היה באפשרותו להעלותן. מן הראוי להבהיר ולחדד את האמירה הנזכרת. חוות דעת רפואית נחשבת לראיה, ועל כן היא בפני עצמה אינה מגדירה את עילת התביעה. על חוות הדעת להתייחס למערכת העובדתית הנלמדת מכתבי הטענות. כאשר מבוקש להוסיף חוות דעת רפואית המכילה מידע אשר ניתן ללמוד ממנו על עובדות שאינן נכללות בכתב הטענות, אין להתיר את הגשתה של חוות הדעת אלא אם יתוקן כתב הטענות במקביל. "

בענייננו אין מדובר במידע חדש אשר לא נכלל בכתב הטענות מטעם התובעת ו/או בחוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש אלא – המדובר באבחנה על סמך התלונות שעמדו בפני המומחה מטעם ביהמ"ש וככאלה, אינם מחייבים את תיקון כתב התביעה.

(21) יתרה מכך, פועל יוצא ממתן אפשרות להגשת חוות דעת בתחום הראומטולוגי הינו התרת הגשת חוות דעת בתחום התעסוקתי וזאת, הואיל וחוות הדעת התעסוקתית יעודה, ריכוז האיבחונים הרפואיים של התובעת ובדיקת השלכתם על מצבה התעסוקתית. בנסיבות בפני, תוספת אבחון יכול שיהא בה בכדי לשנות את מצבה התעסוקתית של התובעת ומשכך, הנני סבורה כי בהינתן שהותר להגיש חוות דעת בתחום הראומטולוגי, הרי שיש גם להתיר הגשת חוות דעת תעסוקתית עדכנית.

(22) הנני מוצאת לציין כי, אכן יש מקום לביקורת שצוינה על ידי הנתבעת באשר לדרך בה בחרה התובעת לצרף את חוות הדעת וזאת, ללא הגשת בקשה רלבנטית וקל וחומר מבלי שהנושא ייתמך בתצהיר ספציפי וזאת, מלבד התייחסות במסגרת תצהיר העדות הראשית מטעמה. יתרה מכך, אין חולק כי עיתוי צירוף חוות הדעת יהא בו בכדי להוביל להתארכות ההליכים ובכלל זה אין חולק כי יהא בו בכדי לחייב את הנתבעת בהגשת חוות דעת נוספות מטעמה וכן, להוביל לבדיקת התובעת על ידי מומחה בית המשפט בשנית. יחד עם זאת, אינני סבורה כי האמור יש בו בכדי להוביל לדחיית הבקשה בנסיבות כפי שפורטו לעיל. אלא שבהינתן שעסקינן בנושא פרוצדוראלי, יש להחיל את הלכת בית המשפטי העליון בע"א 189/66 – עזיז ששון נ' קדמה בע"מ, פ"ד י(3) 477 ולפיה, "הפרוצדורה אינה מיטת סדום" ומשכך, מקום בו ניתן לתקן את העוול לצד השני בפסיקת ההוצאות, יטה בית המשפט לאפשר את התיקון.

במקרה בפני הנני סבורה כי האיזון הראוי בין האינטרסים המנוגדים של הצדדים - מחד האינטרס של התובעת להביא את מצבה הרפואי בפני המומחה מטעם ביהמ"ש לאשורו ומאידך אינטרס הנתבעת שהתרת הגשת חוות דעת תחייב אותה להגיש חוות דעת נגדית - יהיה בהטלת הוצאות וכך אני מורה.

מכאן אעבור עתה לבחון את בקשת התובעת להורות על בדיקתה החוזרת בפני המומחה מטעם ביהמ"ש:

(23) בהקשר זה הנני סבורה כי עצם הותרת חוות הדעת בתחום הראומטולוגי כחלק מראיות התובעת יש בה בכדי להוביל, שלא מן הנמנע, לקבלת הבקשה לבדיקת התובעת ע"י המומחה מטעם ביהמ"ש – שכן, עיון בחוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש מעלה כי תלונותיה של התובעת לעיל, נבדקו ואולם, זאת באצטלא של מחלת הסרטן ומבחינה נפשית ולא באצטלא של האבחנה של תסמונת הפיברומיאלגיה.

רוצה לומר – אין חולק – כי בעת עריכת חוות הדעת של המומחה מטעם ביהמ"ש, האבחנה של הפיברומיאליגיה כלל לא עמדה בפני המומחה ובנסיבות אלו, ייתכן וחוות הדעת לוקה בחסר ומכאן אין מנוס אלא להורות על בדיקה חוזרת והגשת חוות דעת עדכנית שבה יינתן ביטוי לאבחנה.

סוף דבר -

(24) מכל המקובץ עד כה, הנני מתירה לתובעת הגשת חוות דעת נוספת בתחום הראומטולוגי וכן, הגשת חוות דעת תעסוקתית עדכנית מחד ומאידיך הנני קובעת כי הנתבעת רשאית להגיש חוות דעת נגדיות מטעמה תוך 30 ימים מהיום.

(25) לאחר קבלת חוות דעת מטעם הנתבעת ו/או קבלת הודעה ולפיה אין ברצונה להגיש חוות דעת נגדיות, הנני מורה למומחה התעסוקתי מטעם ביהמ"ש פרופ' ריבק - לבדוק את התובעת בשנית תוך עיון בחוות הדעת מטעם הצדדים ולהגיש חוות דעת עדכנית.

(26) הואיל ועד למועד ישיבת שמיעת הראיות לא יהא סיפק לקבל חוות דעת עדכנית, אני מורה – כי הישיבה הקבועה ליום 30/04/15 תהפוך לישיבת קד"מ.

(27) **באיזון הראוי בין הצדדים כמתחייב עפ"י הנסיבות שתוארו לעיל אני מוצאת לחייב את התובעת בעלות הבדיקה החוזרת בפני המומחה מטעם ביהמ"ש וכן, הנני מוצאת לחייב את הנתבעת בהוצאות בסך של 2,000 ₪ אשר ישולמו בתוך 30 יום מהיום ובלא קשר לתוצאות ההליך.**